

Herre på Tappan

Tiden förbränner;
snart man sig känner
som ett gulnat fotografi,
passé, - en kvarleva, förbi.

Men när jag nyper mig i armen,
känner jag att jag lever än.
Radion spelar samma låt
som jag hörde ur den, igår.

Det känns nästan hedrande
att fortfarande vara levande!
Man hellre värms av livets glöd,
än ryser i den mörka död.

Enorma vidder
av tid breder ut sig.
-Jag känner mig nästan
som herre på Tappan!

Skjut upp, skjut upp på hädanfärden!
Man vill, ju, vara kvar i världen.
Döden är aldrig värdig.
Med livet blir jag aldrig färdig.

Andäktigt, fylls jag av skymning som förr.
Det är varken ljust eller mörkt.
Inte tidigt och inte så sent.
Men ljuset börjar bli lite klent.

Man får väl vara glad
att man ännu är kvar
-Mot nya öden och äventyr,
min kosa in mot framtiden styr...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marianne Räf med Poeter.se id #42764 innehar upphovsrätten